

Čj. UOOU-01220/14-26

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů, jako příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 2 odst. 2 a § 46 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, rozhodl dne 23. června 2014 takto:

- I. Je prokázáno, že účastník řízení: SOLUS, zájmové sdružení právnických osob, se sídlem Antala Staška 510/38, 140 00 Praha 4 - Krč, IČO: 69346925, jako správce osobních údajů podle § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., tím, že neakceptoval vyjádření nesouhlasu ..., nar. ..., bytem ..., se zpracováním osobních údajů a zpracovával v negativním registru SOLUS v době od 1. července 2012 nejméně do 7. srpna 2013 bez jeho souhlasu jeho osobní údaje v rozsahu jméno, příjmení, adresa bydliště, výše dlužné částky po splatnosti, počet dlužných splátek, datum poslední aktualizace a identifikace věřitele,

porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost zpracovávat osobní údaje se souhlasem subjektu údajů a bez tohoto souhlasu pouze na základě § 5 odst. 2 písm. a) až g) tohoto zákona,

a tím spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., neboť zpracovával osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů mimo případy uvedené v zákoně,

za což se mu v souladu s § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. ukládá

pokuta ve výši 12.000 Kč
(slovy dvanáct tisíc korun českých)

a dále podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit **náklady řízení ve výši 1.000 Kč,**

obojí splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí bezhotovostním převodem na účet vedený u ČNB, č. ú. 19-5825001/0710, variabilní symbol IČO účastníka řízení, konstantní symbol 1148.

- II. Účastníku řízení: SOLUS, zájmové sdružení právnických osob, se sídlem Antala Staška 510/38, 140 00 Praha 4 - Krč, IČO: 69346925,

nebylo prokázáno,

že by jako správce osobních údajů podle § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. nepodal na požádání ..., nar. ..., bytem ..., vysvětlení týkající se zpracování jejích osobních údajů v negativním registru fyzických osob SOLUS, čímž by porušil povinnost stanovenou v § 21 odst. 1 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost správce nebo zpracovatele podat subjektu údajů na požádání vysvětlení, a tedy došlo ke spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. g) zákona č. 101/2000 Sb.

Odůvodnění

Správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. e) a g) zákona č. 101/2000 Sb. v souvislosti se zpracováním osobních údajů klientů členů zájmového sdružení bylo zahájeno oznámením Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“), které bylo účastníku řízení, SOLUS, zájmovému sdružení právnických osob, doručeno dne 13. března 2014. Podkladem pro zahájení řízení byl kontrolní protokol čj. UOOU-04090/13-35 ze dne 21. října 2013 a spisový materiál shromážděný v průběhu kontroly provedené u účastníka řízení inspektorem Úřadu MVDr. Františkem Bartošem ve dnech 10. května 2013 až 23. září 2013 spolu s námitkami účastníka řízení ze dne 8. listopadu 2013 a rozhodnutím odvolacího orgánu o námitkách čj. UOOU-04090/13-38 ze dne 11. prosince 2013. Součástí oznámení o zahájení správního řízení byla výzva k předložení listin dokládajících právní titul pro zpracování osobních údajů ... v souvislosti se záznamem v negativním registru fyzických osob SOLUS vložených do registru společností Vodafone Czech Republic a.s.

Ze spisového materiálu vyplývá, že dne 9. července 2012 byla Úřadu doručena stížnost V ní uvedla, že v souvislosti se svým záměrem uzavřít smlouvu o poskytování telekomunikačních služeb u společnosti Telefónica Czech Republic, a.s., se dozvěděla, že je vedena v registru dlužníků SOLUS. Chtěla se osobně sejít se zástupcem sdružení SOLUS, ale nikdo ji nepřijal, pouze jí byl dán formulář, který měla vyplnit a podepsat ho úředně ověřeným podpisem. Na jeho základě by jí zaslali výpis z registru dlužníků SOLUS. Protože si ... nebyla vědoma, že by cokoli dlužila, obrátila se na sdružení prostřednictvím několika dopisů. Sdružení SOLUS jí odpovědělo, že k ověření jejího záznamu v registru dlužníků potřebuje znát její rodné číslo. Následně mu ho ... zaslala. Současně Policie České republiky provedla šetření na základě trestního oznámení ... pro podezření z úvěrového podvodu v souvislosti s uzavřením úvěrové smlouvy u společnosti Cofidis s.r.o. na její jméno. Protože se nepodařilo zjistit osobu pachatele, byla věc dne 18. února 2013 odložena. Na základě výše zmíněné stížnosti zahájil Úřad kontrolu u sdružení SOLUS ve věci dodržování povinností stanovených zákonem č. 101/2000 Sb. se zaměřením na zpracování osobních údajů

Dále byl na základě opakovaného podnětu ... ze dne 3. a 13. června 2013 směřujícího proti sdružení SOLUS předmět kontroly rozšířen o kontrolu dodržování povinností stanovených zákonem č. 101/2000 Sb. se zaměřením na zpracování osobních údajů Ze spisového materiálu vyplývá, že v rámci předchozí kontroly prováděné u účastníka řízení bylo účastníkovi řízení uloženo opatření k nápravě zahrnující likvidaci osobních údajů ... zpracovávaných v negativním registru SOLUS, které do něj byly vloženy společností Home Credit, a.s. Toto opatření, jak vyplývá ze shromážděného spisového materiálu, bylo splněno. Současně však z výpisu z negativního registru SOLUS zaslaného Úřadu sdružením SOLUS jako příloha k vyjádření ze dne 17. srpna 2013 vyplývá, že byly v tomto registru vedeny ke dni 7. srpna 2013 osobní údaje ... v rozsahu vymezeném ve výroku tohoto rozhodnutí, které do něj byly vloženy společností Vodafone Czech Republic a.s.

Na výše uvedené oznámení o zahájení správního řízení reagoval účastník řízení vyjádřením ze dne 28. března 2014, ve kterém uvedl, že na základě § 46 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb., podle kterého odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán, mělo dojít k zahájení správního řízení nejpozději do dne 26. října 2013, protože podněty ... byly Úřadu doručeny dne 9. července 2012 a 26. října 2012. Odpovědnost účastníka za údajný delikt týkající se ... měla tedy dle názoru účastníka řízení zaniknout nejpozději dne 26. října 2013. Současně účastník řízení odkázal na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu.

Dále účastník řízení uvedl, že nikdy neodmítl poskytnout vysvětlení ..., pouze nebyl v rámci kontroly schopen toto doložit, protože mu ani žádný právní předpis neukládá povinnost uchovávat odeslanou korespondenci. Účastník řízení proto odmítá, že by se dopustil správního deliktu, protože nebyla naplněna jeho skutková podstata. K prokázání jeho tvrzení navrhl výslech zaměstnanců účastníka řízení, resp. Společnosti pro informační databáze, a.s., kteří řešili podněty ..., tj. ... a

Dále účastník řízení ve svém vyjádření poukázal na absenci podmínek pro aplikaci skutkové podstaty správního deliktu zpracování osobních údajů ... bez jeho souhlasu. K tomu účastník řízení uvedl, že pokud právnická osoba zpracovává osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů na základě výjimky § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., správního deliktu se nedopouští. Účastník řízení konstatuje, že zpracování osobních údajů ... je třeba podřadit pod výjimku podle § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., neboť toto zpracování je nezbytné k ochraně práv a právem chráněných zájmů příjemců (tj. členů sdružení SOLUS) a současně nepřiměřeně nezasahuje do práva subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života. Účelem zpracování osobních údajů v negativním registru je informování o porušení smluvní povinnosti klientem včetně rozsahu a povahy tohoto porušení. Pro tyto účely je nezbytné zpracování osobních údajů v negativním registru, neboť odpovídajícího účelu nelze dosáhnout jinak. Informování o porušení smluvní povinnosti a následné platební morálce je přitom reflexí ústavněprávního práva členů sdružení SOLUS na ochranu jejich majetku podle čl. 11 Listiny základních práv a svobod a současně je reflexí veřejnoprávního požadavku na posuzování úvěruschopnosti klientů zejména podle § 9 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru. Existence negativního registru je tedy ku prospěchu nejen věřitelům a společnosti jako celku, ale i jednotlivým spotřebitelům. Nezbytnost

zpracování osobních údajů v negativním registru konstatují i Česká národní banka ve svém sdělení ze dne 14. března 2013 a Ministerstvo vnitra České republiky ve svém stanovisku ze dne 19. března 2013.

Dle účastníka řízení od roku 1927 klientské registry postupně vznikají v naprosté většině ekonomicky rozvinutých zemí a jsou samozřejmým atributem právního státu s rozvinutou tržní ekonomikou. Klientské registry slouží k naplnění několika veřejných zájmů. V první řadě se jedná o veřejný zájem na pravdivé informování potenciálních věřitelů o finančních poměrech potencialního klienta. Tento zájem je ostatně chráněn i prostředky práva trestního podle § 211 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Vzhledem k tomu, že prostředky práva trestního představují nejzazší nástroj (ultima ratio) právní ochrany, jedná se nesporně o právem chráněný zájem, i kdyby správný výklad § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. vyžadoval splnění této užší definice. Rovněž klientské registry slouží veřejnému zájmu na prevenci insolvence spotřebitelů, subjektů údajů, neboť umožňují korektně posoudit úvěruschopnost spotřebitele ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. Dlužno podotknout, že povinnost podle § 9 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. je věřitelům uložena nezávisle na vůli a zájmech spotřebitele. Věřitelé jsou tedy nuceni spotřebitele chránit i před jeho vlastní snahou se nezodpovědně zadlužit. Vzhledem k potenciální mnohosti věřitelských subjektů je jediným reálně uskutečnitelným způsobem ověření informací o dosavadní platební morálce potencialního smluvního partnera vyhledání v databázi umožňující posouzení bonity, platební morálky a schopnosti dostát svým smluvním závazkům (úvěruschopnosti), tedy například negativní registry SOLUS. Vzhledem k tomu, že v negativním registru SOLUS jsou zpracovávány výhradně údaje o subjektech, které závažným způsobem porušily své smluvní povinnosti, a nejsou v nich zpracovávány žádné citlivé osobní údaje, lze konstatovat, že zpracování osobních údajů v registru dlužníků nezasahuje nijak do práva na ochranu soukromého a osobního života.

Právní názor, že zpracování osobních údajů v negativních registrech nevyžaduje souhlas subjektu údajů, sdílí dle názoru účastníka řízení i pracovní skupina zřízená podle čl. 29 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů ve svém stanovisku WP 164, která uvádí, že: „Negativní záznamy vztahující se k neplnění finančních závazků nevyžadují souhlas subjektu údajů, ale sběr údajů finanční solventnosti ano.“

Z těchto důvodů, jak konstatuje účastník řízení, zpracování osobních údajů ... vůbec nemohlo skutkovou podstatu správního deliktu podle 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. naplnit, neboť je založeno na výjimce podle § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Skutečnost, že členové účastníka řízení shromažďují od svých členů souhlasy mj. se zpracováním osobních údajů v negativních registrech SOLUS, na aplikaci § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. nic nemění. Smyslem sběru těchto souhlasů je pouze maximalizace právní jistoty stran a transparentní informování subjektu údajů.

V daném případě ... udělil souhlas se zpracováním svých osobních údajů při uzavření smlouvy se společností Vodafone Czech Republic a.s. dne 5. června 2006, jejíž součástí jsou Všeobecné obchodní podmínky společnosti Vodafone Czech Republic a.s. ze dne 1. listopadu 2005, v čl. 7.8 je tento souhlas obsažen, přičemž tento souhlas nikdy neodvolal. V dostupné korespondenci mezi ním a společností

Vodafone Czech Republic a.s. takovéto odvolání souhlasu ani nenaznačuje, nejdříve vyjadřuje domněnku, že souhlas neudělil. Je třeba poznamenat, že jeho tvrzení v dopisu ze dne 29. ledna 2014, že zákazníkem Vodafone (dříve Oskar) byl na základě smlouvy z roku 1998, je zjevně nesmyslné, neboť společnost Vodafone Czech Republic a.s. (tehdy Český Mobil a.s.) byla zapsána do obchodního rejstříku teprve dne 13. srpna 1999.

Účastník řízení dále poukazuje na skutečnost, že právní názor týkající se nezbytnosti souhlasu se zpracováním osobních údajů pro jeho činnost je z jeho pohledu neočekávanou a nepředvídatelnou novinkou v právních názorech Úřadu. V této souvislosti účastník řízení upozorňuje na právní názor vyjádřený v rozhodnutí předsedy Úřadu sp. zn. SPR-0303/10-18, že ačkoli jednotlivé agendy vedené Úřadem jsou do značné míry autonomní, je z hlediska předvídatelnosti jednání a rozhodování Úřadu zapotřebí zvažovat činnost Úřadu jako celku, nikoli jeho jednotlivých útvarů. Ve stanovisku sp. zn. LEG-6246/09-13/ZVA Úřad účastníkovi řízení výslovně sdělil, že zatímco negativní registr SOLUS je sankcí za neplnění smlouvy, tedy bez souhlasu (čl. 2.2 WP 164), pozitivní registr SOLUS je dobrovolným nástrojem subjektu údajů k získání výhodnějších podmínek smlouvy, tedy se souhlasem (čl. 2.2 WP164). JUDr. Jiří Maštálka stejný výklad publikoval již ve svém článku „Zpracování osobních údajů z pohledu práv správce“ publikovaném v Právním rádci Hospodářských novin č. 9/2003, kde uvedl, že aplikace § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. není pro negativní registry zcela vyloučena. Taková výjimka by měla být použita pouze jako důsledek porušení určitých povinností ze strany subjektu údajů. V tomto článku JUDr. Jiří Maštálka dále uvedl, že pro tento případ by zřejmě bylo nutné vytvořit zájmově (majetkově) propojené sdružení zúčastněných subjektů. Jeho existence by pak mohla výměnu osobních údajů plně legalizovat. Právě takovým zájmově propojeným sdružením je účastník řízení.

Na základě této předchozí komunikace s Úřadem tedy účastník řízení postupoval v dobré víře, že jeho zpracování osobních údajů vůbec nevyžaduje souhlas subjektu údajů. I kdyby tento právní názor byl nesprávný, vzhledem k právu účastníka řízení na ochranu jeho legitimně nabytých práv podle § 2 odst. 3 správního řádu, je třeba konstatovat, že ve smyslu § 46 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. účastník řízení učinil vše proto, aby ke správnímu deliktu nedošlo, a proto za něj neodpovídá. Zpracování osobních údajů ... bylo předmětem kontroly, která byla uzavřena kontrolním protokolem UOOU-04090/13-35 ze dne 21. října 2013. V něm nebylo, pokud se týče zpracování osobních údajů ... shledáno žádné porušení zákona účastníkem řízení. Účastník řízení je proto přesvědčen, že postupoval ve vztahu k ... v dobré víře.

Ze všech těchto důvodů účastník řízení navrhuje, aby řízení bylo zastaveno, protože žádný správní delikt nebyl spáchán, příp. navrhuje, aby správní řízení bylo přerušeno do vydání pravomocného rozhodnutí Městského soudu v Praze, kde je řešena otázka možnosti zpracování osobních údajů v registrech SOLUS i bez souhlasu subjektu údajů a otázka možnosti jednou udělený souhlas se zpracováním osobních údajů dodatečně odvolat.

Následně správní orgán vyzval společnost Vodafone Czech Republic a.s. k předložení dokumentů dokládajících vznik a zánik právního vztahu mezi touto společností a ... a dokumentů dokládajících udělení souhlasu ... ke zpracování jeho osobních údajů a k jejich předání sdružení SOLUS. Dne 11. dubna 2014 byla Úřadu

doručena odpověď na výzvu, ve které společnost Vodafone Czech Republic a.s. uvedla, že ... uzavřel mj. smlouvu o poskytování služeb elektronických komunikací (telefonní číslo ... bylo aktivováno dne 5. června 2006), přičemž tato smlouva nebyla uzavřena písemně, ale její uzavření dokládá písemná reklamace ze dne 4. března 2011, kterou společnost zaslala v příloze své odpovědi. Společnost Vodafone Czech Republic a.s. k tomu dále uvedla, že souhlas se zpracováním osobních údajů byl udělen okamžikem uzavření smlouvy, kdy tímto současně akceptoval Všeobecné obchodní podmínky. Po celou dobu trvání smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací ... souhlas neodvolal.

Dne 24. dubna 2014 proběhl na základě předvolání ze dne 31. března 2014 výslech svědkyně Svědkyně uvedla, že si na podzim roku 2011 chtěla zřídit paušální tarif u telekomunikační společnosti. Společnost jí ale sdělila, že je vedena v registru SOLUS jako dlužník, a proto s ní bez složení částky 3.000 Kč nemůže uzavřít smlouvu. Následně začala zjišťovat, kde a z jakého důvodu má dluh. V dané záležitosti, kdy neznámá osoba uzavřela na její jméno smlouvu, ze které následně vznikl dluh, se obrátila na Úřad i na Policii České republiky. Ve věci probíhalo i trestní řízení, ale pachatele se nepodařilo zjistit. Následně ji sdružení SOLUS v roce 2013 vymazalo ze svého registru a na jaře roku 2014 i ze všech ostatních registrů včetně společnosti, u které měla mít dluh. O tomto byla vyrozuměna. Dále svědkyně vypověděla, že ještě musí oslovit sdružení SOLUS a potvrdit, že již nemá žádnou pohledávku. Dále uvedla, že toto období, kdy musela všechny společnosti obcházet a vynaložit při tom tolik času, bylo velice náročné. Komunikace mezi svědkyní a sdružením SOLUS započala jejím sdělením, že nedluží. Sdružení SOLUS jí odpovědělo, že ji nemůže vymazat z registru, aniž by doložila podrobnosti svého dluhu a sdělila jim své rodné číslo. Poté, co jim své rodné číslo zaslala, obdržela od sdružení SOLUS sdělení. Průběžně též konzultovala situaci s Úřadem. Definitivně ji z registru vymazali 2013 a o tom jí přišla informace v roce 2014 i o výmazu ze společnosti, ve které na její jméno byla sjednána půjčka.

Na dotaz zástupce účastníka řízení, zda je svědkyně schopná říci, kolik dopisů od sdružení SOLUS dostala a kdy, odpověděla, že všechny dokumenty má k dispozici, přesný počet si nepamatovala, ale mělo se jednat zřejmě o 2 dopisy.

Dále se zástupce účastníka řízení zeptal, kolik poštovních zásilek v září 2012 svědkyně dostala. Svědkyně odpověděla, že dne 8. srpna 2012 a 6. září 2012 si měla podle diáře dopisovat se sdružením SOLUS.

Na další dotaz zástupce účastníka řízení, zda je svědkyně schopná říci, jak sdružení SOLUS odpovědělo, když mu sdělila své rodné číslo, svědkyně uvedla, že jí sdružení SOLUS sdělilo, že děkuje a že to akceptuje. Následně řekla, že se omlouvá a dodala, že sdružení SOLUS nereagovalo, ale není si zcela vědoma, jak to bylo přesně, protože dokument u sebe nemá.

Dne 25. dubna 2014 bylo Úřadu doručeno vyjádření účastníka řízení, v němž uvedl, že výpověď svědkyně ... potvrzuje jeho tvrzení, že v žádném případě neodmítl poskytnutí informací podle § 21 odst. 1 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. Z výpovědi svědkyně vyplynulo, že jí nějaká odpověď byla doručena, protože má o obdržení dokumentu povědomí, přestože si nepamatuje, co bylo jejím obsahem. Současně účastník řízení spatřuje ve výpovědi svědkyně rozpory s dřívějšími zjištěními. Jmenovitě jde o tvrzení svědkyně, že se o záznamu v registru účastníka řízení dozvěděla na podzim roku 2011, kdy také začala pátrat, co je to sdružení SOLUS,

zatímco v dopise podepsaném ..., datovaném dne 22. srpna 2012, doručeném účastníkovi dne 3. září (roku 2012 pozn. správního orgánu), který je součástí kontrolního spisu, uvedla, že se zcela náhodně dozvěděla, že je vedena v registru SOLUS v červenci téhož roku, když si chtěla zřídit paušální službu u mobilního operátora. Dále svědkyně nedokázala uvést přesný počet dopisů, které od sdružení SOLUS obdržela. Domnívala se, že jí byly doručeny 2 dopisy, ale účastník řízení jí přitom zaslal 5 dopisů, přičemž dopisy ze dne 8. srpna 2012, 3. září 2012 a 6. září 2012 jsou zaznamenány v kontrolním protokolu čj. UOOU-04090/13-35 ze dne 21. října 2013, dopis ze dne 18. září 2012 je v uvedeném kontrolním protokolu zpochybněn. Dále byl ... zaslán další dopis ze dne 8. listopadu 2013, což dokazuje kopie podacího archu, který účastník řízení k vyjádření připojil. Podle účastníka řízení, i když odhlédne od dopisu ze dne 18. září 2012, jehož koncept si účastník řízení neuchoval, je zjevné, že svědkyně zapoměla na další dva dopisy, které jí účastník řízení odeslal. Lze tedy konstatovat, že na paměť ... zjevně není spolehnutí. Dále si účastník řízení dovoluje upozornit na fakt, že v roce 2014 Český telekomunikační úřad shledal v činnosti České pošty, s. p., vztahující se k roku 2012, mnohočetná pochybení. Účastník řízení je proto přesvědčen, že, i kdyby bylo prokázáno, že svědkyni jeho dopis ze dne 18. září 2012 skutečně nebyl doručen, neznamenalo by to, že jej nevyhotovil a neodeslal, neboť mohlo dojít ke ztrátě dopisu při jeho přepravě poštou. Účastník řízení proto stále trvá na provedení výslechu ... a Stejně jako v předchozím vyjádření navrhuje účastník řízení přerušování správního řízení do pravomocného rozhodnutí učiněného Městským soudem v Praze.

Dne 28. dubna 2014 bylo Úřadu doručeno doplnění informací od společnosti Vodafone Czech Republic a.s., v němž je popsán způsob uzavírání smluv o poskytování služeb elektronických komunikací. K uzavření takovýchto smluv dochází na příslušném telefonním čísle aktivací SIM karty. Smlouva je tak uzavírána vždy ohledně konkrétního jednoho telefonního čísla. Ukončení smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací na jednom telefonním čísle tak nemá vliv na trvání smlouvy vztahující se k jinému telefonnímu číslu. Dále společnost Vodafone Czech Republic a.s. sdělila, že ... měl aktivováno telefonní číslo ... v období od 5. června 2006 do 12. října 2012 a telefonní číslo ... v období od 1. března 2000 do 18. dubna 2012 (doloženo kopií záznamu ze systému).

Dne 30. dubna 2014 vyzval správní orgán účastníka řízení k zaslání všech listin, které poslal ... ode dne 21. května 2013. Současně vyzval ... k předložení všech listin, které odeslala a obdržela od sdružení SOLUS od měsíce srpna 2012.

Dne 12. května 2014 obdržel Úřad odpověď na výzvu od účastníka řízení, jehož přílohou byla kopie ze dne 8. listopadu 2013 dopisu zasláního ..., ve kterém ji informoval, že v minulosti byly její osobní údaje v registru dlužníků zpracovávány, ale k výmazu došlo v březnu 2013. Dále ... v dopise informoval o účelu zpracování osobních údajů (např. pro posuzování bonity, důvěryhodnosti a platební morálky ze strany oprávněných uživatelů registru dlužníků), jaké osobní údaje jsou v registru zpracovávány, že se nejedná o citlivé údaje a kdo je příjemcem zpracovávaných osobních údajů.

Dne 12. května 2014 byla Úřadu doručena odpověď ..., která obsahovala kopie 6 dopisů. Dopisem ze dne 3. srpna 2012 uvědomila sdružení SOLUS o svém zjištění, že je vedena v registru dlužníků a zažádala o výmaz záznamu. V odpovědi ze dne 8. srpna 2012 bylo ... sděleno, že pokud chce být informována o zdroji svých osobních

údajů a chce si nechat vyhotovit výpis svých osobních údajů, musí zaslat vyplněný formulář s úředně ověřeným podpisem na adresu sdružení. Dalším dopisem ze dne 22. srpna 2012, který ... adresovala sdružení SOLUS, opět žádala o podání vysvětlení, z jakého právního titulu je v registru dlužníků vedena. Účastník řízení reagoval dopisem ze dne 6. září 2012. V něm uvedl, že ke zjištění společnosti, která ... zanesla do registru dlužníků, potřebuje znát rodné číslo Dopisem ze dne 13. září 2012 sdělila ... účastníkovi řízení své rodné číslo. Další dopis, který ... obdržela, byl ze dne 8. listopadu 2013 (obsah viz výše).

Dne 6. června 2014 se na základě předvolání ze dne 13. května 2014 dostavila k podání svědecké výpovědi ..., která na dotaz správního orgánu, kdo je jejím zaměstnavatelem a co je náplní její práce, uvedla, že v dnešní době již jejím zaměstnavatelem není Společnost pro informační databáze, a.s., u které byla zaměstnána v roce 2012 na pozici pracovník klientského servisu. Její náplní práce bylo vyřizování reklamací a kontakt s klienty.

Na dotaz správního orgánu, zda vyřizovala a jakým způsobem vyřídila žádost ... ze dne 3. srpna 2012, svědkyně odpověděla, že ... je písemně kontaktovala, že je vedena v registru. Po konzultaci s panem ... vyzvali paní ... k doložení jejího rodného čísla, která ho následně doplnila. Učinili dotaz do registru, paní ... v něm byla vedena u společnosti Cofidis. Tuto společnost kontaktovali, vyzvali ji k prověření záznamu, společnost jim odpověděla, že záznam je v pořádku. Dále informovali ..., že záznam je oprávněný. Po nějaké době je společnost Cofidis informovala, že záznam mají zablokovat a oni ho následně vymažou. ... informovali obyčejným dopisem s hlavičkou sdružení SOLUS.

Na dotaz správního orgánu, jakým způsobem probíhá vyřizování žádostí a kolik jich přibližně měsíčně příp. ročně vyřizují, svědkyně uvedla, že odpověď ... byla standardním vyřízením žádosti a že vyřizují žádosti v počtu desítek měsíčně.

Dále se správní orgán dotázal, kdo připraví a odešle odpověď žadateli. Svědkyně odpověděla, že dopis konkrétně pro ... vyhotovila společně s Na poštu chodila střídavě s kolegyněmi, proto neví, kdo přesně s dopisem adresovaným ... šel na poštu. Do vložení dopisu do obálky vše provedla svědkyně.

Na otázku správního orgánu, zda svědkyně následně komunikovala s ..., odpověděla, že pak odešla na nemocenskou dovolenou a že si myslí, že ... je již dále nekontaktovala.

Dále se správní orgán dotázal, kdy odpověď po doplnění rodného čísla byla ... zaslána. Svědkyně odpověděla, že v někdy září, přesně si nepamatuje.

Na otázku zástupce účastníka řízení, jaké reklamace jsou přijímány, svědkyně uvedla, že reklamací podobných té, co přišla od ..., bylo méně než v desítkách.

Zástupce účastníka řízení se dále dotázal, koho myslí pod pojmem klient. Svědkyně odpověděla, že klient je občan, který je kontaktuje písemně, elektronicky, nebo který se dotáže na své osobní údaje v registru SOLUS.

K předmětu správního řízení je nutné konstatovat, že osobním údajem se podle § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. rozumí jakákoliv informace týkající se určeného

nebo určitého subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu. Údaje obsažené v negativním registru SOLUS jsou nepochybně osobní údaje.

Podle § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. je zpracováním osobních údajů jakákoliv operace nebo soustava operací, které správce nebo zpracovatel systematicky provádějí s osobními údaji, a to automatizovaně nebo jinými prostředky. Zpracováním osobních údajů se rozumí zejména shromažďování, ukládání na nosiče informací, zpřístupňování, úprava nebo pozměňování, vyhledávání, používání, předávání, šíření, zveřejňování, uchovávání, výměna, třídění nebo kombinování, blokování a likvidace. Účastník řízení osobní údaje v negativním registru SOLUS zcela jistě zpracovává, když je mimo jiné shromažďuje, uchovává, vyhledává, zpřístupňuje, likviduje apod. O účelu a prostředcích výše popsaného zpracování rozhodl účastník řízení. Je tedy správcem osobních údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. a za zpracování odpovídá.

K výroku I tohoto rozhodnutí správní orgán uvádí, že správce osobních údajů může dle § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. zpracovávat osobní údaje se souhlasem subjektu údajů a bez tohoto souhlasu pouze na základě výjimek uvedených v § 5 odst. 2 písm. a) až g). Podle § 4 písm. n) zákona č. 101/2000 Sb. je souhlasem subjektu údajů svobodný a vědomý projev vůle subjektu údajů, jehož obsahem je svolení subjektu údajů se zpracováním osobních údajů. Podle § 5 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb. dále platí, že subjekt údajů musí být při udělení souhlasu informován o tom, pro jaký účel zpracování a k jakým osobním údajům je souhlas dáván, jakému správci a na jaké období; správce musí být schopen prokázat souhlas subjektu údajů po celou dobu zpracování. Ze spisového materiálu je zřejmé, že v případě ... byl dle účastníka řízení souhlas se zpracováním jeho osobních údajů v negativním registru SOLUS udělen tím, že byl obsažen ve Všeobecných obchodních podmínkách společnosti Vodafone Czech Republic a.s., které se váží ke smlouvě o poskytování telekomunikačních služeb, kterou s touto společností ... uzavřel.

Účastník řízení ve svých vyjádřeních uvádí 3 základní okruhy námitek vztahující se k výroku I. První zahrnuje tvrzení účastníka řízení, že na jeho jednání vztahující se k ..., je možno aplikovat výjimku, na jejímž základě lze zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů, konkrétně § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Ve druhém okruhu námitek se účastník řízení odvolává na ochranu legitimního očekávání účastníka řízení a odvolává se na rozhodnutí předsedy Úřadu sp. zn. SPR-0303/10-18 nebo dřívější vyjádření k problematice vedení negativního registru SOLUS zaměstnance Úřadu publikovaného v tisku. Třetí okruh námitek se týká návrhu na přerušování řízení z důvodu probíhajícího řízení u Městského soudu v Praze.

K tvrzení účastníka řízení, že nebyl dán důvod pro vedení správního řízení ve vztahu ke zpracování osobních údajů ..., správní orgán uvádí, že přestože v rámci kontrolního protokolu nebylo shledáno v této věci pochybení účastníka řízení, z dalších skutečností vyplývajících z následné komunikace Úřadu s ..., která je součástí spisového materiálu tohoto řízení, vyplynulo podezření z porušení povinností stanovených zákonem č. 101/2000 Sb., a proto bylo správní řízení zahájeno i ve vztahu ke zpracování jeho osobních údajů. Účastník řízení, jak je

uvedeno výše, sdělil, a to ve shodě s tvrzením společnosti Vodafone Czech Republic a.s., že souhlas k předání svých osobních údajů do negativního registru SOLUS poskytl ... společnosti Vodafone Czech Republic a. s., když byl souhlas součástí Všeobecných obchodních podmínek, které akceptoval při uzavření smlouvy o poskytování telekomunikačních služeb. Současně účastník řízení tvrdí, že se nemohl dopustit správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., neboť zpracování osobních údajů subjektů údajů, které je předmětem tohoto správního řízení, je třeba podřadit pod výjimku upravenou v § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., uvádí správní orgán následující. Podle účastníka řízení je zpracování, které provádí, nezbytné k ochraně práv a právem chráněných zájmů příjemců (členů SOLUS) a současně nepřiměřeně nezasahuje do práva subjektů údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života. Správní orgán má za to, že takový závěr je nesprávný.

Pokud se týká udělení souhlasu ... k předání jeho osobních údajů do negativního registru SOLUS, správní orgán uvádí, že pouhé odvolávání se na Všeobecné obchodní podmínky v případě, kdy není smlouva uzavřena písemně (jako tomu bylo u ...), je dle názoru správního orgánu bez významu. Účastník řízení, který nese důkazní břemeno ve vztahu k existenci souhlasu, který měl být ... udělen, neprokázal, že by existovalo právní jednání (či právní úkon) ..., který by naplňoval podmínky stanovené v § 4 písm. n) a § 5 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb. ... mj. neměl ani možnost část textu týkající se souhlasu s předáním osobních údajů sdružení SOLUS, který je součástí Všeobecných obchodních podmínek, vyslovit případný nesouhlas např. přeškrtnutím dané části textu a tím způsobit vyloučení jeho aplikace. Tím je zde v podstatě vyloučena dobrovolnost a svoboda udělení souhlasu. Pouhá existence Všeobecných obchodních podmínek volně přístupných na webových stránkách poskytovatele telekomunikačních služeb nestačí, neboť schází vědomost subjektu údajů s udělením souhlasu se zpracováním osobních údajů právě tímto způsobem. Správní orgán má tedy za to, že účastník řízení existenci souhlasu ... s předáním jeho osobních údajů do negativní registru SOLUS neprokázal.

Správní orgán nepopírá, že zpracování údajů v účastníkem řízení vedeném negativním registru SOLUS je pro jeho členy výhodným prostředkem pro posouzení úvěruschopnosti žadatelů, resp. kontrole „platební morálky“ ostatních spotřebitelů, jejichž údaje jsou v registru zpracovávány. Nelze však dojít k závěru, že legální možnost fungování takového registru vyplývá z čl. 11 Listiny základních práv a svobod, tj. práva na ochranu vlastnictví, a současně z veřejnoprávního požadavku na posuzování úvěruschopnosti klientů podle § 9 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb.

Správní orgán předně odkazuje na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturu, podle které systematické sbírání a uchovávání osobních údajů je zásahem do soukromého života (srov. Kmenc, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha, C. H. Beck, 2012, str. 914, bod 71). Této skutečnosti pak odpovídá závazek státu chránit soukromí před zásahy ze strany třetích soukromých subjektů. Z hlediska zákona č. 101/2000 Sb. je splněním uvedeného závazku státu stanovení podmínek, za kterých lze zpracovávat osobní údaje (a tedy zasahovat do soukromí) bez souhlasu subjektu údajů. Takovým ustanovením je pak jistě i § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., které akcentuje ve větě za středníkem princip proporcionality. Je zřejmý a judikatuře i odborné literatuře odpovídající závěr,

že k čím významnějšímu zásahu do práva může dojít, tím přísnější požadavky jsou kladeny na určitost a jasnost takové normy. Ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. tak dle názoru správního orgánu neposkytuje dostatečný právní základ pro zpracování osobních údajů v negativní databázi SOLUS bez souhlasu subjektu údajů, neboť cíle, pro které kontrolovaný považuje za nezbytné omezení základního práva na soukromí a informační sebeurčení, nejsou dostatečně závažné, právním předpisem stanovené, a proto v porovnání se zásahem do soukromí neproporcionální.

Bez významu je z tohoto hlediska tvrzení, které se týká rozšířenosti klientských registrů v ekonomicky rozvinutých zemích (jako atribut právního státu s rozvinutou tržní ekonomikou) a obecně jejich důležitosti z hlediska fungování tržní ekonomiky, neboť správní orgán netvrdí, že by existence takového registru byla v České republice vyloučena. Pouze konstatuje, že v takovém registru, bez existence speciální právní úpravy, lze zpracovávat osobní údaje spotřebitelů pouze na základě jejich souhlasu. Tedy tím způsobem, který vůči svým členům i dotčeným subjektům údajů (resp. obecně vůči veřejnosti) účastník řízení od počátku provozování negativního registru SOLUS deklaruje. Právě s ohledem na tuto skutečnost, tedy že účastník řízení dle informací, které podává jak svým členům, tak osobám, které poskytují souhlas se zpracováním svých osobních údajů v registru, zcela zřejmě deklaruje, považuje správní orgán za překvapivá a pouze účelová tvrzení, že právním titulem pro zpracování, které v negativním registru SOLUS provádí, je § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb.

Pokud se týká vyjádření odboru bezpečnostní politiky Ministerstva vnitra ze dne 19. března 2013, na které účastník řízení odkazuje, správní orgán považuje toto stanovisko za irelevantní. Důvodem je především skutečnost, že Ministerstvo vnitra není v žádném případě oprávněno poskytovat závazná stanoviska týkající se výkladu zákona č. 101/2000 Sb., neboť úřadem příslušným k takové činnosti je pouze Úřad pro ochranu osobních údajů, potažmo soudy. Snahu Ministerstva vnitra autoritativním způsobem vykládat zákon č. 101/2000 Sb., resp. jednotlivá jeho ustanovení, by bylo nutno vnímat jako zasahování do kompetence Úřadu, které je v rozporu jak s příslušnými ustanoveními zákona č. 101/2000 Sb., tak se Směrnicí 95/46/ES (viz zejména čl. 28), a proto neakceptovatelné. Dále účastník řízení opětovně odkazuje na vyjádření České národní banky čj. 2013 / 2655 / 160 ze dne 14. března 2013. I toto vyjádření považuje správní orgán za irelevantní, a to na základě již výše konstatovaného, tj. že správní orgán nepopírá význam registru, ve kterém zpracovává účastník řízení osobní údaje, ale pouze konstatuje, že takový registr je třeba provozovat na základě relevantního právního titulu, kterým nemůže být § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., ale pouze souhlas se zpracováním osobních údajů odpovídající požadavkům stanoveným § 4 písm. n) a § 5 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb.

Pokud se účastník řízení odvolává na ochranu zájmu na pravdivé informování potenciálních věřitelů o finančních poměrech potenciálního klienta, a to v návaznosti na § 211 zákona č. 40/2012 Sb., je toto ustanovení ve vztahu k předmětné věci naprosto irelevantní. Poskytování úvěrů je podnikatelská činnost, se kterou je spojeno i určité riziko (např. uvedení nepravdivých nebo hrubě zkreslených údajů nebo zamlčení podstatných údajů). Chránit zájem na pravdivé informování věřitelů

o finančních poměrech jejich klientů by bylo neproporcionální vůči zájmu na ochranu osobních údajů těchto klientů.

Správní orgán se dále věnoval především otázce, zda zásah do soukromí, způsobený předmětným zpracováním, je odpovídající právům a právem chráněným zájmům členů SOLUS. Jinak řečeno, zda je v tomto případě naplněn princip proporcionality.

V této souvislosti je třeba konstatovat, že účastník řízení dle názoru správního orgánu chápe pojem soukromí příliš úzce, resp. pouze z určitého pohledu, který v jeho případě ústí v závěr, že zpracování, které on sám provádí, invazivní vůči soukromí není vůbec, resp. pokud je, tak minimálně. Takový závěr považuje správní orgán za zcela nesprávný.

Zásah do soukromí je totiž představován právě skutečností, že konkrétní osoba by byla vedena v negativním registru SOLUS bez svého souhlasu nebo bez jiného zákonného důvodu. Dle správního orgánu se jedná při zpracování osobních údajů v jakémkoli negativním seznamu (v tomto případě tedy informace o tom, že určitá osoba je evidována jako dlužník) o zásah do práva subjektu údajů na ochranu soukromí a na informační sebeurčení. Podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod, resp. odstavce 3 tohoto ustanovení, má každý právo na ochranu mj. před neoprávněným shromažďováním údajů o své osobě, a postup účastníka řízení, který je předmětem tohoto řízení, zjevně vede právě k zásahu do tohoto ústavně chráněného základního lidského práva. Je třeba zdůraznit, že neoprávněný záznam v negativním registru je bezpochyby způsobilý k závažné újmě na právech dotčené osoby, a proto je třeba při jeho provozování udržovat maximální míru garance práv subjektů údajů.

Jak již správní orgán uvedl, dle jeho názoru je tedy třeba, aby právním titulem pro provozování negativního registru SOLUS byl buď souhlas subjektu údajů s odpovídajícími parametry, nebo speciální zákon, který zaručí dotčeným osobám všechna ústavním pořádkem garantovaná práva. Takovým zvláštním zákonem (resp. jeho ustanovením) však nemůže být § 9 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb., neboť tato norma pouze konstatuje, že, je-li poskytován spotřebitelský úvěr, je věřitel oprávněn nahlédnout do databází umožňujících posouzení úvěruschopnosti spotřebitele za účelem tohoto posouzení. V žádném případě však sám o sobě nezakládá subjektům oprávnění vést takový registr, jaký vede účastník řízení. Správní orgán současně podotýká, že členy účastníka řízení jsou i subjekty, na jejichž činnost se zákon č. 145/2010 Sb. vůbec nevztahuje.

Nelze dále pominout skutečnost, že v případě účastníka řízení jsou informace do negativního registru SOLUS vkládány bez existence autoritativního soudního rozhodnutí. I tato skutečnost musí vést ke zvýšené obezřetnosti z hlediska ochrany práv dotčených subjektů údajů.

Pokud se týká účastníkem řízení citovaného stanoviska pracovní skupiny zřízené podle čl. 29 Směrnice 95/46/ES WP 164 (Contribution of the Article 29 Working Party to the public consultation of DG MARKT on the report of the Expert Group on Credit Histories), které výslovně uvádí, že negativní záznamy vztahující se k neplnění finančních závazků nevyžadují souhlas subjektu údajů, správní orgán uvádí, že tento argument nelze akceptovat. Shora uvedené stanovisko totiž vychází z toho,

že vedení databáze zahrnující „úvěrovou historii“ je právním předpisem v příslušném členském státu upraveno, což situaci v České republice neodpovídá. K tomuto závěru lze odkázat na stanovisko nazvané Working Document on Blacklists (WP 65), ze kterého účastníkem řízení zmiňované stanovisko pracovní skupiny vychází, a které uvádí, že *„Tento dokument byl vypracován na základě informací poskytnutých dozorovými orgány členských států EU a následující interní konzultace mezi členy pracovní skupiny zřízené podle článku 29, které určily hlavní kategorie nebo typy blacklistů a jejich nejvýraznější znaky. Konzultace ukázala, že určité druhy regulovaných „blacklistů“ jsou rozšířené. Jsou jimi záznamy o dlužích, trestných činech nebo se vztahují k prevenci podvodů a všechny mají nějaký právní základ v různých národních předpisech“.*

Lze tedy k prvnímu okruhu námitek účastníka řízení shrnout, že správní orgán došel na základě výše popsanych úvah k závěru, že Listinou základních práv a svobod zaručené právo na ochranu soukromí převáží nad zájmem na ochranu práv jednotlivých členů účastníka řízení. Negativní registr SOLUS totiž představuje značný zásah do soukromí a naproti tomu vedení registru je pro členy účastníka řízení sice vhodným, ale nikoli nezbytným, resp. nutným „pomocníkem“ v jejich podnikatelské činnosti. Tento závěr pak vylučuje aplikaci § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. na zpracování prováděné účastníkem řízení.

Následně se správní orgán věnoval druhému okruhu námitek, a to tvrzení účastníka řízení, že otázka nezbytnosti souhlasu se zpracováním osobních údajů pro jeho činnost je pro něj neočekávanou a nepředvídatelnou novinkou v právních názorech Úřadu (tj. je v rozporu s § 2 odst. 3 správního řádu, tedy zásadou legitimního očekávání).

Ve vztahu k účastníkem řízení zmiňovanému právnímu názoru obsaženému v rozhodnutí předsedy Úřadu zn. SPR-0303/10-18 správní orgán uvádí, že tento odkaz nepovažuje za přílehlavý. Závěr obsažený v tomto rozhodnutí se totiž týkal odlišné skutkové situace v souvislosti s možným legitimním očekáváním. Správní orgán je přitom toho názoru, že ani z žádného z vyjádření či stanovisek Úřadu nelze dovodit, že by se Úřad, tedy i jiné útvary než ty, které zajišťují jeho kontrolní či správní činnosti, vyjádřily výslovně ve smyslu naprosto opačném, než je jeho právní názor v případě, který je předmětem tohoto řízení, tak, aby toto vyjádření mohlo účastníkovi řízení založit legitimní očekávání ve smyslu správního řádu.

Je třeba též akcentovat skutečnost, že (jak už bylo též uvedeno) s ohledem na to, že účastník řízení od zřízení negativního registru SOLUS deklaruje jeho fungování pouze na základě souhlasu dotčených subjektů údajů (což je, jak je třeba zdůraznit, závěr, který byl potvrzen i kontrolou provedenou u něj inspektorkou Úřadu RNDr. Kamilou Bendovou, CSc., v červenci 2003 až únoru 2004), má správní orgán jeho tvrzení ohledně aplikace § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. za překvapivá, účelová a v důsledku toho došel správní orgán k závěru, že legitimní očekávání na straně účastníka řízení nevzniklo. Jinak řečeno úvahy kontrolovaného o jeho jakémsi legitimním očekávání, že může zpracovávat osobní údaje i bez souhlasu subjektu údajů na základě § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., jsou vyvráceny jeho dlouholetou praxí, kdy je to právě a pouze udělení souhlasu, kterým podmiňuje zařazení dlužníka do negativního registru SOLUS.

Pokud se týká článků publikovaných zaměstnanci Úřadu v tisku, je třeba konstatovat, že jejich obsah je z hlediska tohoto řízení irelevantní a nemohou v účastníku řízení vyvolat legitimní očekávání ve smyslu § 2 odst. 3 správního řádu. Nelze akceptovat, že by měl Úřad být ve své činnosti vázán publikovanými právními názory svých zaměstnanců.

Ke třetímu okruhu námitek správní orgán uvádí, že neshledal důvod k přerušení správního řízení, neboť zjevně není naplněn žádný důvod, který správní řád pro tento postup v řízení vedeném z moci úřední v § 64 odst. 1 a 3 předvídá (zejména pak má správní orgán za to, že takový postup by byl v rozporu s veřejným zájmem, kterým je v tomto případě ochrana osobních údajů při jejich zpracování v rámci negativního registru SOLUS).

Správní orgán považuje proto na základě výše uvedeného za prokázané, že účastník řízení porušil jednáním popsáním ve výroku tohoto rozhodnutí povinnost stanovenou v § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost zpracovávat osobní údaje se souhlasem subjektu údajů a bez tohoto souhlasu pouze na základě § 5 odst. 2 písm. a) až g) tohoto zákona.

Podle § 46 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. se při rozhodování o výši pokuty přihlíží k závažnosti, způsobu, době trvání, následkům protiprávního jednání a k okolnostem, za nichž bylo protiprávní jednání spácháno. Správní orgán v souladu s tímto ustanovením při stanovení výše pokuty vycházel z následujících skutečností.

Z hlediska závažnosti správní orgán hodnotí jako přitěžující kritérium míru zásahu do zákonem chráněných práv dotčeného subjektu údajů. Dále správní orgán hodnotí jako přitěžující okolnost skutečnost, že za obdobný správní delikt byla účastníkovi řízení Úřadem uložena pokuta již v roce 2013.

Jako polehčující okolnost posoudil správní orgán především to, že účastník řízení porušil svou povinnost pouze ve vztahu k jednomu subjektu údajů. Ve vztahu k okolnostem, za nichž bylo protiprávní jednání spácháno, přihlédl správní orgán k vyjádření Úřadu (resp. jeho zaměstnanců), tak jak jsou popsána v odůvodnění tohoto rozhodnutí, která mohla účastníka řízení utvrdit v zákonnosti jeho jednání, pokud v něm svým obsahem vyvolala dojem, že ke zpracování osobních údajů v jím vedeném registru je oprávněn i bez udělení souhlasu subjektu údajů. Správní orgán tedy k této skutečnosti přihlédl jako k polehčující okolnosti.

Jako přitěžující ani jako polehčující okolnost nevyhodnotil správní orgán dobu trvání protiprávního jednání (tj. od 1. července 2012 do 7. srpna 2013), neboť doba cca 13 měsíců je příliš dlouhá na to, aby mohla být hodnocena jako polehčující okolnost a příliš krátká na to, aby se jednalo o okolnost přitěžující.

Způsob protiprávního jednání účastníka řízení správní orgán nevyhodnotil jako přitěžující nebo polehčující okolnost. Účastník řízení se správního deliktu dopustil jednáním, které je popsáno ve výroku, tj. zpracováním osobních údajů bez relevantního právního titulu, což je v zásadě obvyklý způsob, kterým je zákon č. 101/2000 Sb. porušován. K tomuto kritériu proto správní orgán při úvaze o výši sankce nepřihlížel.

Po posouzení všech shora uvedených skutečností rozhodl správní orgán o uložení sankce při dolní hranici zákonné sazby.

Při rozhodnutí o uložení povinnosti uhradit náklady řízení správní orgán vycházel z ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, který správnímu orgánu ukládá povinnost uložit paušální částkou náhradu nákladů řízení účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, a z § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, kterou se stanoví paušální částka nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč.

K výroku II tohoto rozhodnutí se vztahují 2 okruhy námitek podané účastníkem řízení. První se týká zániku odpovědnosti za případně spáchaný správní delikt ve vztahu k Druhý okruh námitek se týká absence podmínek pro aplikaci skutkové podstaty správního deliktu neposkytnutí vysvětlení na požádání subjektu údajů, tedy

K tvrzení účastníka řízení, že uplynula lhůta pro zánik odpovědnosti za správní delikt, správní orgán uvádí, že správní delikt, pro který je toto řízení ve vztahu ke zpracování osobních údajů ... vedeno, je trvajícím správním deliktem. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 5 A 164/2002-44 ze dne 22. února 2005 je trvajícím správním deliktem takový správní delikt, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, popřípadě, jímž udržuje protiprávní stav, aniž jej vyvolal. Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, závadný z hlediska správního práva, tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tj. až do okamžiku odstranění protiprávního stavu. Lhůta pro uložení pokuty, případně pro zahájení řízení o uložení pokuty, začne běžet teprve od okamžiku ukončení trvajícího správního deliktu. Pokaždé, když se správní orgán dozví, že delikvent i nadále udržuje protiprávní stav, tj. že stále nedošlo k ukončení trvajícího správního deliktu, počne vždy běžet nová subjektivní lhůta k uložení pokuty, resp. k zahájení řízení o uložení pokuty.

Ke druhé námitce správní orgán uvádí, že se v průběhu správního řízení nepodařilo bez pochybností prokázat ve vztahu k ... porušení povinnosti stanovené v § 21 odst. 1 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., resp. to, že by účastník řízení odmítl subjektu údajů poskytnout požadované informace. Existují totiž (i s ohledem na dobu, která uběhla od zaslání žádosti ... účastníkovi řízení) rozpory mezi jednotlivými podklady, které jsou součástí spisu správního řízení. Správnímu orgánu se tedy nepodařilo bez pochybností prokázat, že by se účastník řízení dopustil jednání vztahujícího se k výroku II tohoto rozhodnutí, a tedy spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. g) zákona č. 101/2000 Sb. Shrnuto závěrem tedy správní orgán dospěl na základě uplatnění zásady in dubio pro reo (v případě pochybnosti ve prospěch obviněného) k závěru, že nelze dovodit, že by se účastník řízení dopustil správního deliktu. Nicméně správní orgán poukazuje na skutečnost, že účastník řízení v případě, že vznikly pochybnosti o tom, zda bylo ... vysvětlení zasláno či doručeno (o čemž se dozvěděl nejpozději při ústním jednání dne 21. května 2013), měl řadu měsíců na to, aby vysvětlení ... i bez její žádosti poskytl, přesto jí zaslal dostatečné vysvětlení až prostřednictvím dopisu ze dne 8. listopadu 2013.

S ohledem na výše uvedené, bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: V souladu s § 152 odst. 1 správního řádu lze u odboru správních činností, který rozhodnutí vydal, proti tomuto rozhodnutí podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí rozklad předsedovi Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Rozhodnutí je doručeno dnem převzetí stejnopisu, nejpozději ale desátým dnem od jeho uložení na poště. V případě doručování do datové schránky je dnem doručení okamžik přihlášení oprávněné osoby do datové schránky, nejpozději ale desátý den ode dne dodání rozhodnutí do datové schránky.

Praha, 23. června 2014

Vanda Foldová
ředitelka odboru správních činností